známo, že trafikant vždy obdrží na účet své 10% provise zboží za cenu o to zmenšenou, okolnost, zda se tak děje, týká se jen vnitřního poměru mezi trafikantem a státem a nemůže býti pokládáno za vyloučeno v tom kterém případě, že trafikant provise neobdržel. Právem proto povolil prvý soud navrženou exekuci, pouze tolik lze mu vytýkati, že opomenul o povolení exekuce zpraviti také příslušný finanční úřad okresní.

Naproti tomu mám značné pochybnosti o tom, zda odpovídá zákonu, že bylo nařízeno soudu rekursnímu, aby konal šetření ve směru předpisu §u 36 zákona ze dne 20. února 1920, č. 142 sb. z. a n.

Ze žádosti exekuční bylo zřejmo jen, že dlužník jest trafikantem, nebylo však ani tvrzeno, že jest válečným invalidou; bylo žádáno jen za exekuci na provisi, ne na důchod vyživovací a zaopatřovací, takže podle mého náhledu soudce prvý správně povolil exekuci, aniž by třeba bylo, by bral v úvahu i § 36 zákona ze dne 20. února 1920, čís. 142 Sb. z. a n.).

Shledávám považlivým před povolením exekuce proti zásadě §u 3. odst. 2. ex. ř. konati nějaké šetření. Soud smí exekuci buď povoliti nebo zamítnouti, šetření nesmí konati.

Zda v konkrétním případě by mohl přijíti v úvahu předpis §u 36 zák. (ze dne 20. února 1920, čís. 142 sb. z. a n.), jest otázka, která nemůže se v takovém případě řešiti při povolení exekuce, zvláště když z obsahu žádosti nelze na předpoklady ty spolehlivě souditi. Otázka ta může býti podle mého soudu řešena jen v dalším řízení exekučním buď k návrhu dlužníkovu na zrušení exekuce podle §u 39 č. 2 ex. ř. resp. § 41 ex. ř., nebo případně z úřední moci, pokládá-li exekuční soud v konkretním případě eventuelní zrušení exekuce za pravděpodobné. *R. v. z. s Grešl.*

Dobu 3 let, po kterou požívá převodní poplatek nemovitosti podle §u 216 čís. 2. ex. ř. pořadí přednostního, počítati jest dnem splatnosti jeho.

Z důvodu nejvyššího soudu:

Názoru rekursního soudu, že dobu 3 let, po kterou požívá převodní poplatek nemovitostí podle §u 216 čís. 2 ex. ř. pořadí přednostního, počítati jest dnem splatnosti jeho, lze přisvědčiti. Zákon mluví na tomto místě zcela zřetelně o nedoplatcích a poskytuje jim zákonné právo zástavní v přednostním pořadí

jen potud, pokud nejsou zadržené po dobu delší 3 roků počítaje nazpět podle dne příklepu. Teprve po splatnosti převodního poplatku ve smyslu platebního příkazu může býti započato s jeho vymáháním u příslušného úřadu nebo zajištěním a proto zákon chtěje při rozvrhu nejvyššího podání za nemovitost takové nedoplatky opatřiti zvláštní výsadou přede všemi ostatními pohledávkami hypotekárními a před pohledávkou vymáhajícího věřitele, obmezuje trvání této výsady na dobu nejvýše 3 roků od toho dne, kdy dlužník ve smyslu platebního příkazu byl povinen je zapraviti (§ 9 zák. ze dne 8. února 1850, č. 50 ř. z.).

Stěžovatelé zastávají proto mylný názor, že pro počítání 3leté doby jest rozhodným den uzavření právního jednání poplatku podléhajícího. Tím okamžikem ovšem vzchází nárok erária na poplatek, jenž ihned ovšem nabývá podle zákona přednostního zástavního práva (§ 72 poplatk. zákona). Tento okamžik rozhoduje však o nároku na poplatek a o jeho privilegovaném zákonném právu zástavním. Avšak pro otázku, po kterou dobu trvá tato zákonná výsada resp. od které doby počítati jest ony 3 roky, po jejichž uplynutí toto přivilegované postavení pomíjí, může býti z příčin shora uvedených jedině rozhodným den splatnosti poplatku.

Rozhodnutí č. 1913 Sb. n. s., jehož se stěžovatelé dovolávají na podporu svého opačného názoru, ničeho v tom směru neuvádí a rozhodnutí č. 325 Sb. n. s. zdůrazňuje právě proti názoru stěžovatelů, že ani exekuční řád ani poplatkový zákon neklade splatnost poplatku za podmínku jeho přednostního práva, že však přednostní právo jeho zaniká uplynutím 3 let od doby, kdy poplatek měl býti zaplacen tím, jemuž platebním vzkazem byl předepsán, jinými slovy, že splatnost poplatku není podmínkou přednostního práva, nýbrž toliko momentem určujícím dobu jeho trvání (sr. též Neumann Koment. k §u 216 čís. 2. cn. ř. a posud neuveřejněné rozhodnutí nejvyššího soudu ze dne 13. května 1925, č. R I 403/25).

Rozhodnutí nejvyššího soudu ze dne 25. srpna 1925, R I 719/25. *R. v. z. s. Dr. Grešl.*